

Na drie jaar wereldreis per fiets sta je na de beren tegenover jeep Mexicaans drugskartel

Het Maastrichtse stel dat een wereldreis per fiets maakt, is na drie jaar halverwege Mexico. Hebben ze iets van de drugsoorlog gemerkt? „Ach, er stapte een jongen met een mitrailleur uit een geblindeerde witte jeep.”

MAASTRICHT/TOLUCA
DOOR JOOS PHILIPPENS

Het was zo'n mooi plan: in zeven jaar de hele wereld rond fietsen. Maar bijna op de dag dat Ben van Baardwijk (63) en Linda Reimersdahl (41) zouden vertrekken, brak corona uit. Na maanden wachten, startten ze in juni 2020 een rondje door Europa, waar reizen nog net mogelijk was. Ze doorkruisten 21 landen, waaronder Griekenland en het toen nog rustige Oekraïne. Via Scandinavië arriveerden ze terug in Maastricht, waar ze de tweede lockdown doorbrachten. In maart 2022, precies een jaar geleden dus: herstart van hun wereldreis. Haperende herstart, weer door corona. Ze fietsen naar Southampton, om daar de boot Queen Mary naar New York te pakken. Maar Linda test positief op corona, goed voor twee weken quarantaine in een hotel. Vijf weken later dan gepland arriveren ze dan toch in Brooklyn om via de East Coast Greenway en de Niagara-watervallen Canada te bereiken. Een wereldreis vergt nauwgezette planning, maar niet minder flexibiliteit. „We hadden een Canadees visum voor zes maanden, maar ontdekten dat je vanwege de sneeuw vóór oktober door de Rocky Mountains moet zijn”, zegt Ben. Dus reizen ze 2800 kilometer per trein om tijd te winnen. De Rockies blijken een avontuur, mede doordat ze diverse keren op beren stuiten. „Ben we door een lage rivier fietsten, zag ik een beertje in een boom”, vertelt Linda. Het wordt minder leuk als er meer beren opduiken, maar die verdwijnen gelukkig snel. „We gaven elkaar die nacht een afscheidsoen voor het geval we door de beren opgegeten zouden worden”, vertellen ze half grappend.

Tent weg

Nóg minder leuk wordt het als ze terugkomen bij hun kampeerplek. „Onze tent was weg. Een shock. Het zou lang duren om weer nieuwe spullen te kopen.” Gelukkig vonden ze een briefje van de parkopzichter. Die had hun tent weggehaald, omdat die buiten het beschermende elektrische berenhek stond. Al niet al verloopt de reis door Canada en langs de Westkust van de Verenigde Staten redelijk vlotjes, met

een vleug toerisme. „Bij het bordje 'End of Route 66' besloten we pas aan het eind van de hele wereldreis dwars door de VS te gaan fietsen. Dat zou nu met ons Amerikaanse visum van maar drie maanden onmogelijk lukken.” Op de iconische Golden Gatebrug eten ze, met zicht op San Francisco en gevangenisland Alcatraz, een stukje tiramisu. „Om onze dertigduizendste kilometer te vieren, kersenvlaai hadden ze niet.” Bij de streng bewaakte grens naar Mexico moeten de twee met de voetgangers mee, door een ijzernen draaihek. Waarna een cultuurschok volgt. „Van het nette en rijke San Diego naar het kleurrijke Tijuana met veel muziek en duizenden wachtenden voor de grens. Over de vluchtstrook van de tolweg fietsten we zo snel mogelijk weg uit dat gevaarlijke gebied.”

De twee zitten nu in Toluca, ter hoogte van Mexico-Stad. Uiterlijk op 5 april worden Reimersdahl en Van Baardwijk in het zuiden verwacht, in de hoofdstad van het indianengebied, Oaxaca, waar ze een maand kunnen logeren. Rust voor het lijf, maar ook een postadres voor pakketjes met fietsbanden. Die luxe hadden ze ook in de Verenigde Staten, toen ze een week op onderdelen moesten wachten. „Daar keken we hele dagen film bij mensen met een home cinema en een popcornmachine die maar bleef draaien.” De twee vinden Mexicanen extreem gastvrij. „Je hoeft maar aan te kloppen en je krijgt direct onderdak. Toch nemen we ook hotelletjes, om

bewoners van heel schamele onderkomens niet in verlegenheid te brengen.” Mexico, dat is toch ook het land van de drugsoorlog? „Zeker, we fietsten door kartelgebied. Wat we daarvan merken? Een geblindeerde witte jeep die vlakbij ons stopt, een jongen met een mitrailleur stap uit, controleert zijn voorbanden, kijkt nog even om zich heen en rijdt verder. Dan kun je maar beter niet fotograferen. We hoorden: 'Je moet alleen niet de pech hebben dat je in een vuurgevecht tussen twee drugskartels belandt'.” Een wereldreis, dat is de belofte van vrijheid, blijheid, weg van de waan van de dag. Wat doet dat met het tijdsbesef van Reimersdahl en Van Baardwijk? „Ach, we hebben altijd wel deadlinetjes, vooral door aflopende visa”, zegt Ben. „Het verwerken van al die indrukken is wel een ding. Als ik foto's bekijk, denk ik regelmatig: waar was dat? En wie zijn al die mensen ook alweer?”

Tempo

Vanwege de visa 'raasden' ze door de VS en Canada, nu kan het reistempo omlaag. Na Mexico gaat de rit via Guatemala, El Salvador, Honduras en Costa Rica naar Panama, waar ze een zeilboot naar Colombia hopen te vinden, want 'je kunt niet door de jungle en rebelleengebied fietsen'. Vervolgens zakken ze westelijk van de Andes af naar het zuiden. Over een jaar zijn ze misschien in Peru. Weer een jaartje later hopen ze in Ushuaia, het zuidelijkste puntje van Argentinië, een boot te

vinden naar Zuid-Afrika, eventueel via Rio de Janeiro. Maar dan is het al 2025, het jaar dat hun pinpas verloopt en ze ergens gaan wachten tot het nieuwe exemplaar per post arriveert.

Wie de wereld ontdekt, merkt direct dat 'Nederland fietsland' met zijn vlakke wegen ver weg is. Onnoemelijk veel moest het duo al klimmen en dat met een fiets die inclusief bagage zeventig kilo weegt. „Recent moesten we die zwaar bepakte fietsen omhoogduwen over een steil kiezelpad van negenhonderd meter. Moordend! We deden er twee uur over” Nee, ze gaan in de bergen echt niet meer off road en per dag geldt nu: maximaal vijftien kilometer klimmen.

Diarree

Al met al is het duo aan het derde jaar van zijn trip bezig. Gelukkig nog steeds gezond, nou ja, juist nu kampen ze met diarree. Maar dat stelt niet veel voor. Straks wordt het reizen sowieso gecompliceerder. „In Zuid-Amerika krijg je gewoon een visum aan de grens, voor diverse Aziatische landen moeten we straks ambassades inschakelen”, zegt Ben die de reisplanning doet; Linda houdt het reisblog bij op www.xplorid.today Na drie jaar zijn ze nog lang niet halverwege. Pas als ze Japan bereikt hebben, met zeker honderdduizend kilometer op de teller, dan gloort het einde. Nou ja, niet vergeten dan nog even dat stukje dwars door de Verenigde Staten te fietsen.

We gaven elkaar die nacht een afscheidsoen voor het geval we door de beren opgegeten zouden worden.

Ben van Baardwijk en Linda Reimersdahl

Ben van Baardwijk en Linda Reimersdahl: Mexico als tussenstop op hun wereldreis. FOTO XPLORID